

„Škoda dobrýho fleku,“ řekl Billy a otočil se ke dveřím, připraven k odchodu. Právě dostal výpověď, už potřeby během čtrnácti dnů. „Ani se nepokoušej vracet, takovýho kretěna tady nepotřebuju!“, zařval za Billym Anthony, majitel restaurace, kde Billy až dosud dva dny pracoval. Anthony nebyl zrovna člověk, který by mohl nadávat někomu do kreténů, ale takový už kretěni jako Anthony jsou – pro kretěna každý kretén.

„Zasranej Anthony,“ ulevil si Billy, když za sebou práskl dveřma. Popošel ještě kousek do parku, který byl hned za restaurací, a tam se zhroutil na lavičku. V hlavě se mu honilo, co bude dělat dál. Potřeboval nutně peníze na nájem, jinak mu hrozilo, když do zítřka nezaplatí, že ho bytná už nadobro vyhodí na ulici. Jenže momentálně byl úplně bez peněz.

„Sakra asi budu muset zavolat Chuckovi, třeba bude vědět o nějaký práci, nebo vymyslí nějaký způsob, jak ty prachy dostat.“ A jak Billy řekl, tak to taky udělal.

Chuck byl zrovna doma, když zazvonil telefon. „Haló?“, zařval Chuck do telefonu. Vždycky do sluchátka strašně křičel. „Ahoj Chucku, mám menší problém,“ řekl Bill a opatrně dodal, „potřeboval bych nějakou práci a hodně rychle taky prachy.“

„Tak to je teda síla, tebe zas vyhodili? To mě teda podrž,“ smál se Chuck, „ale že seš to ty, tak honem rychle přidej ke mně, něco bych tu měl,“ řekl Chuck a práskl se sluchátkem. A tak Billy honem rychle přišel.

Když k Chuckovi dorazil, zjistil, že se Chuck, od té doby, co ho Billy viděl naposledy, hodně změnil. Podle všeho už jel zase na drogách a to znamenalo, že je na tom finančně velmi dobře. Chuck měl propadlé tváře a celkově byl dost pohublý a na rukou byly jasně vidět vpichy od jehel, ale tvářil se vesele a spokojeně.

„Tak co je to za tu prácičku?“, zeptal se Billy. „Nic pro nějakýho sráče,“ řekl Chuck a Billy dost znejistěl. Chuck se tak divně usmíval a to se Billymu moc nelíbilo. „Chucku, řekni mi, v čem zas jedeš? Co zase chystáš za sviňárnu?“. Chuck hned neodpověděl, ale dlouze si Billyho měřil pohledem.

„Potřebuješ prachy, že jo, Bille?“ – „Jo, to potřebuju,“ řekl Bill a Chuck se zase divně pousmál.

„Bude to taková rychlovka, Billíku. De o jednoho chlápka, kterej moc ošklivě urazil máho šéfa – Pana DiPietra. Znáš přece Pana DiPietra, ne? Určitě ho znáš a určitě taky víš, že ten se z nikým moc nesere, víš to, Bille, že jo? No a toho jednoho chlápka určitě taky znáš, Bille. Já vim, že ho znáš, protože si u něj ještě dneska ráno makal. No nečum tak blbě, přesně jak si myslíš, je to ten všivák Anthony.“

Na tohle nebyl Billy připravený, a když to uslyšel, tak ztuhl a na zádech mu vyrazily kapky studeného potu.

„A, a, a, a co bych měl jakože udělat?“, zeptal se s hrůzou Bill. „Zkus hádat, negře, nejni to tak těžký.“ Billy vytřeštil oči a otevřel ústa, dlouho nemohl nic říct, až z něj vylezlo: „Snad ho nemám zabít?“. „Kurva Bille, snad se mi tu neposereš strachy, neříkej, že by sis to s nim nechtěl za ten dnešek pěkně vyřídit.“

„Jo Chucku, to bych chtěl, to bych moc chtěl, ale, víš Chucku, já se bojím. Bojím se, že to nezvládnu, že to nějak pokazím a budu mít akorát problémy.“

„Ty si Billy snad nemyslíš, že to Pan DiPietro nemá dokonale promyšlený? Ty si myslíš, že nemá dokonalejší plán? Jestli si to totiž myslíš, tak seš fakt blbec, protože my máme dokonalejší plán, skvělejší plán, kterej nemůže selhat.“ Billy se podíval Chuckovi do očí, ale už to nebyl vystrašený pohled, ale tvrdý pohled chlapa smířeného s úkolem. A pak Billy řekl: „Tak jo Chucku, du do toho.“